

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Dømmer selv! Til Selvprøvelse Samtiden anbefalet

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 16", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 16*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 77. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ds-txt-shoot-idf9e8456d-9ecf-4e69-83d9-72c00b759afe.pdf> (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 16

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

At derfor Evangeliets Fordring skulde forandres, at der skulde slaaes af, hvad Forstandigheden vil have, er mig af ganske Hjerter imod, som det er Christendommen imod. Ei heller ønsker jeg, at man skal give det Skin af, at vi Mennesker end i fjerneste Maade efterkomme Fordringen. Nei, jeg tænker som saa. Skal jeg have med Gud at gjøre - o, og det bør jo dog være et Menneske hans Glæde, hans Salighed, saa han ikke bryder sig om hele Europa, og ikke om Publikum, eller om Sammenligning med Menneskene hersteds, o: s: v:; naar han blot maa faae Lov til at have med Gud at gjøre, rejiceret hver evige Dag, det er sandt, men dog havende med Gud at gjøre, hvad jo ifølge Christendommen er forundt enhver Enkelt - skal jeg have med Gud at gjøre, maa jeg ogsaa finde mig i, at Fordringen er den ubetingede; er Fordringen ikke den ubetingede, saa har jeg ikke med Gud at gjøre, men kun med dette Qvælende: »de Andre«, mig selv, Publikum o: s: v: . Nei, nei, o Gud i Himlene, tilbagekald da for Alt aldrig den ubetingede Fordring! Sandt, den knuser mig i eetvæk, eller den rejicerer mig, den matter mig mangen Gang ud indtil Fortvivlelse, den gjør mig til mindre end den ussleste Pjalt: o, men jeg har dog med Dig at gjøre, o Gud! Thi det er dog egentligen Dig, Menneskene ville afskaffe, naar de ville afskaffe den ubetingede Fordring: og derfor er det jeg holder saa fast ved den, og forbander Forstandigheden, der med at afskaffe den ubetingede Fordring vil afskaffe Dig. Nei, lad den dog for Alt blive den ubetingede Fordring! Om jeg, dog tilstaaende det sande Sammenhæng, kunde ønske at blive til Noget; om jeg, for endelige Fornødenheders Skyld, maa see at blive Noget i Verden: det er jo noget ganske Andet, end at ville afskaffe Fordringen, derfor kan jeg jo alligevel vedblive at forholde mig til Dig; thi jeg gjør ikke omkring, vender ikke Dig Ryggen, lader ikke Det, jeg bliver til * i Verden, være Livets Alvor, nei, jeg lader i eetvæk den ubetingede Fordring forvandle, mig og hvad jeg blev, til Pialterie og Usselhed, paa det Vilkaar kan jeg jo endnu - er det ikke saa? - have med Dig at gjøre, o Gud, forholde mig til Dig? Hvis jeg kunde see Dig, o Gud, tale med Dig som jeg taler med et Menneske Ansigt til Ansigt - hvis Du da vilde værdiges at tale med mig, og sige til mig: naar jeg nu er saaledes, ifølge mit Væsen, at saasnart jeg fæster mit Øie paa Din eller paa nogen selv den redeligste menneskelige Stræben, da er den i samme Øieblik Intet, Usselhed, Afskyelighed - kan Du saa, hvis det var overladt til Dig selv at vælge, om Du vil eller ikke, kan Du saa ville have med mig at gjøre, elske mig af ganske Hjerter: o, tæl ikke til mig, at høre Din Stemme var jo lige saa tilintetgjørende som Dit Blik; og dog, dersom Du var anderledes, ikke var den Uendelige, hvorledes skulde et Menneske kunne elske Dig af ganske Hjerter, om Du end er Den, der hjælper ham til at elske Dig, som ogsaa jeg saaledes er blevet hjulpet dertil, hjulpet til, hvad naturligt vel ikke var min Lyst, hvad jeg, om det nok saa meget havde været min Begjering, eller aldrig havde turdet vove, hjulpet derved, at jeg er blevet lært, at et Menneske skal elske Dig! Sandt nok, der er noget Frygteligt i denne Tilintetgjørelse; sandt nok, der er Smerte deri, ikke at kunne undvære Dig, og at see i samme Øieblik Dit Blik retter sig * paa mig, at da al mit Livs Stræben, den redeligste Halve Time jeg har levet, er Intet, Usselhed, Afskyelighed - sandt nok, der er Smerte deri! Men da jeg dog ikke kan undvære Dig, ikke undvære at jeg er til for Dig, ikke undvære Din Kjerlighed og Naade, der er mit Liv, om den end tilintetgjør alt hvad der er Mit, saa kun det Dit bliver tilbage, som er mit Liv, da det Modsatte for mig var den ubetinget utaaleligste Smerte eller var Døden: saa er mit Valg gjort, selv om det ikke var nødvendiggjort; jeg vælger Smerten, Tilintetgjørelsen, o, min Gud det vil sige, jeg vælger at være til for Dig, uendelige Kjerlighed; og tilsidst lærer jeg vel, eller jeg lærer dog at jeg skulde lære, endog at elske denne Tilintetgjørelse, naar jeg ene tænker paa hvad den betyder, at jeg har med Dig og Din Kjerlighed at gjøre; jeg lærer eller jeg lærer dog at jeg skulde lære, at stræbe ivrigere, o, for dog ligesom at have Noget der kan tilintetgjøres, for at Tilintetgjørelsens Salighed maa være desto større, naar jeg fornemmer det for Dig er Intet, Usselhed, Afskyelighed. Salige Begeistring; Lad saa Tilintetgjørelsen, den indre Tilintetgjørelse for Gud, have sit Frygtelige, have sin Smerte: Begeistring burde dog vel være et Menneske det Saligere; frygteligt, om et Menneske deraf, at for Dig den redeligste Stræben er Intet, om han deraf tog Leilighed til at overgive sig til Uvirksomhed, eller om han ganske opgav at ville have med Dig at gjøre, for nu at blive en Alvorlig, der alvorligt stræber at blive til Noget i denne Verden.